

havde ikke tændt Lys, havde overhovedet ikke rørt sig, siden han fulgte sin Gæst til Døren. Paa Bordet laa hans Brev til Hjemmet ufuldendt.

Han sad der og rugede over den Tanke, at det var selve den onde Frister, der havde været hos ham i den unge Præsts Skikkelse. Han sagde til sig selv: „Du har jo længe ventet ham!“ Her havde han gaaet saa modløs omkring og følt sig forladt — og da var denne Verdens Trøster aldrig langt borte. I Drømme var han jo allerede bleven lokket med Gøglesyner, var bleven fristet med Haabet om Oprejsning. Og hvad andet kunde Bispen ville ham? Men han havde ikke glemt den Snevejrsgang for omtrent et Aar siden, da han fra Favsing Præstegaard rejste ind til Aarhus og gjorde Knæfald for en anden Bisp i det fortvivlede Haab, at han skulde kunne afværge det store Sammenbrud. Mindet om denne angstfulde Dag, Skammen over, at han for at undfly Guds retfærdige Straf havde nedbøjet sig for et Menneske, sad ham endnu som en Torn i Sjælen.

Aa, havde jeg blot Stine og Børnene her! — sukkede han og lagde Hovedet ned i sine Hænder. Hvor skulde jeg le af alle Djævelens Kunster!

Om Aftenen talte han for første Gang i „City-Salen“. Det var et helt nyt og moderne Lokale med god Ventilation, og der var ikke saa faa, der af den Grund var misfornøjede med Flytningen. De savnede „Elysiums“ lavloftede, halvdunkle Sal, den lystige Trængsel paa de snævre Trapper, Stanken fra Hestestalden nedenunder og de øvrige, naturlige Dufte, der alt-